

Smerig!

Soms wens ik even dat ik een ras heb dat tijdens je wandeling rustig naast je voort sjokt en hooguit hier en daar even stilstaat om aan een blaadje te ruiken. Wat kunnen Flatcoats toch een ongelofelijk smerige dingen doen! Misschien kunnen we er een YouTube filmpje van maken: *The ten most disgusting things your Flatcoat can do*. Dat wordt vast een groot succes. Voor wie er niet persoonlijk mee te maken heeft, is het vast erg grappig.

Keihard door een vieze modderplas rennen en ondertussen wat zwarte drap met je bek opscheppen, vind ik nog wel leuk. Maar plompverloren in een naar rotte eieren stinkende baggersloot stappen niet. Om maar te zwijgen van al die verschillende soorten poep die met bekken vol, tjomptjomp, smakelijk naar binnen worden gewerkt. Mensenpoep, met bijbehorend wc papiertje, is de vieste van allemaal. Op de meest idyllische plaatsen kom je die tegen. Vooral na het weekend als heel Nederland massaal weer eens heerlijk in de vrije natuur heeft gerecreëerd. Dan is trouwens zo'n volle luier van een baby natuurlijk ook erg leuk om te apporteren. Of een bloederige tampon. Of een condoom. Of een bezweet sporthemdje. Kijk eens wat ik nu weer voor leuks heb gevonden, baasje! Vooral dat blije erbij, hè? Terwijl ik helemaal niet blij ben.

Ik vraag me wel eens af wat me bezielt heeft om op een jachttraining te gaan waar je je honden leert dode beesten te apporteren en waarbij je dan ook nog jubelt: "Ja, goed zo! Kom maar hier!" Je lijkt wel gek. Want daarna wordt de collectie zeker uitgebreid met uit elkaar vallende meerkoeten en vergane stukken ree met nog hier en daar een lapje aanhangend vel en vlees. En stinken! Walgelijk gewoon. Gelukkig hebben de mijne tot nog toe het fatsoen gehad om niet, zoals ik ooit een uiterst jolige Labrador heb zien doen, een complete dode rat naar binnen te werken. Jakkie!

Maar het ergste is rollen. Vooral in mensenpoep. Dat is toch een flink graadje erger dan koeienvlaai. Als het regent is de meeste drek met behulp van in een regenplas gedoopt gras en mos nog wel weg te poetsen. Maar o wee als het mooi droog zomerweer is en je loopt in een bos waar geen water is. Dan zit het gewoon overal muurvast tussen die haren gekoekt. Daar kunnen de shampoo, keukenrol en twee flessen water die standaard in mijn auto liggen niet tegenop. En dan moet mijn schatje dus zo de auto in. Op de achterbank nog wel. Ooit heb ik Jenna als een rollade in een keukenrol gewikkeld en die vastgestrikt met haar autogordel, zodat er vooral niets in aanraking kon komen met de stinkende smurrie die op haar lichaam zat vastgeklonken.

En dan vis, rotte vis. Van die vis die je nog steeds op twintig meter ruikt nadat ze tig keer achter een balletje aan hebben gezwommen. Van die vis die zorgt voor acute braakneigingen. Van die vis die maakt dat ik denk: 'Ik bind je hier aan een boom en laat je achter. Voor de eerlijke vinder. Die mag je houden. Voor eeuwig.' Die vis, die staat bij mij met stip op nummer één!

Ook zo ergerlijk is dat mijn honden de meest vieze rolpartijen reserveren voor de momenten dat ik haast heb of ergens naar toe moet waar we er redelijk fatsoenlijk uit moeten zien. En vooral níet moeten ruiken. Zodat je daar veel te laat arriveert, met een oververhit hoofd waar de donderwolkjes nog volop boven hangen; met een natte hond waarvan de lucht van shampoo haar eigen zelfgekozen parfum nog niet helemaal kan maskeren; met, als het tegenzit, natte schoenen en allemaal spetters op je kleren. Fijn toch zo'n Flatcoat!

Er zijn van die mensen, die doen daar allemaal heel laconiek over. Maar ik heb een uitstekende neus. Zelfs een klein kloddertje witte roofvogelpoep doet mij al gruwen. Dus houd ik iedere hond met argusogen in de gaten. Op verdachte plaatsen gaan ze 's avonds laat, als ik niet kan zien wat ze uitspoken, aan de lange lijn. Eén keer midden in de nacht een hond uitgebreid in bad moeten doen terwijl ik heel erg graag mijn bed in wilde, vond ik meer dan genoeg. Vlak voor we een hotel in moeten, gaan ze ook aan de lange lijn, want anders loop ik al bij voorbaat overspannen rond. Een hotel in moeten met een vieze stinkhond, nee, er zijn echt grenzen! Ik zie me al bij de balie staan en zeggen: "Niets aan de hand, hoor! Die doen we zo wel even op de kamer in bad."

Het kost enige training, maar al mijn honden komen gelijk als ik ze roep. Daardoor kan ik de meeste ellende vóór zijn en blijft het rollen in vis of poep beperkt tot enkele malen per jaar. Mijn geheime wapen is een balletje. Dat wordt gegooid als ze gelijk hun uiterst verdachte handelingen afbreken en naar me toekomen als ik roep. Met als gevolg dat ze volledig bal-verslaafd raken en op den duur achterstevoren, als volleerde obedience-honden met een balletjes-teken in hun ogen naar mij opkijkend, door het bos lopen, terwijl ik ondertussen mijn nek over ze breek. Een gulden middenweg heb ik nog niet echt gevonden.

Eliaan Hattinga van 't Sant